

Ἐπιστολή τοῦ Πάνου Ν. Κασκαντίρη στόν Γεώργιο Α. Πίππα

Πάτρα 7-4-89

Ἀγαπητέ Γιῶργο,

Σ' εὐχαριστῶ γιά τό γράμμα σου. Ἦταν θερμό, εὐγενικό καί ἐγκωμιαστικό.

Δέν θεωρῶ ὅτι τό βιβλίο πού ἔγραψα γιά τό χωριό μας εἶναι τέλειο. Δέν παριστάνω τόν ἱστορικό καί τόν παντογνώστη. Ἐγραψα γιά τίς Μηλιές μέ βάση τά στοιχεῖα καί τίς πληροφορίες πού εἶχα στή διάθεσή μου. Ἄν αὐτά ἦσαν ἐλλιπῆ, ἐλλείψεις θά παρουσιάζει καί τό βιβλίο μου. Ἄν οἱ πληροφορίες μου σέ μερικά σημεία ἦσαν ἀνακριβεῖς, ἀνακρίβειες μπορεῖ νά ὑπάρχουν σέ κάποια σημεία τοῦ βιβλίου. Περιμένω

ἀπό ἄλλους ἀγαπητούς μου συμπατριῶτες νά μέ διορθώσουν, νά μέ συμπληρώσουν. Αὐτό θά εἶναι μεγάλη μου χαρά. Περιμένω νά γράψουν κι ἄλλοι καλύτερα ἀπό μένα γιά τό χωριό μας. Χαίρομαι πού τό βιβλίο μου ἔγινε ἀφορμή νά ἀναζωπυρωθοῦν οἱ μνημες μας γιά τό χωριό. Θυμήθηκες κι ἐσύ τά περασμένα, τούς μακαρίτες δασκάλους Μπαντούνα καί Φραγκούλη, τόν παπα-Δημήτρη Μπιλάλη, τόν πατέρα σου, τόν μπάρμπα Ἀναστάση, Θεός χωρέστον, τόν πατέρα μου. Ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ πατέρας μου πονοῦσε τό σόι τῆς θείας-Βασίλως τῆς Στέργαινας. Θυμᾶμαι ὅταν πέθαινε ὁ μπάρμπα-Λιάκος ὁ Πίππας, μέ πῆρε καί πήγαμε κοντά του, ἀλλά ὁ μπάρμπα-Λιάκος ἔφευγε γιά τό αἰώνιο ταξίδι καί δέν μιλήσαμε.

Γιά τίς ἀδελφές μου Ἀγγέλω καί Γεωργία ἔχω νά πῶ ὅτι ἡ πρώτη πέθανε μωρό καί ἡ Γεωργία μεγάλο κοριτσάκι 7-8 χρονῶ.

Σοῦλεγε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου ὅτι ἔμοιαζες τοῦ παππούλη μου τοῦ γερο-Δημάκη, ἀλλά κάποιος ἀπό τό σόι σου μοῦ εἶπε κι ἐμένα τά ἴδια.

Ἦτανε ἡ θειά-Ἄλγα ἡ ἀδελφή τοῦ πατέρα σου πού ἦταν παντρεμένη στήν Καλολετσή. Συναντήσαμε στήν κατοχή, παιδάκια τότε, μέ τόν Κώστα τόν Πίππα καθώς ἐρχόμαστε ἀπό τό Πελόπιο μέ τά πόδια στό Καλολετσιάνικο, μιά θειά στό περιβόλι της. Γειά σου, τῆς εἶπαμε. Γειά σας, ἀπό ποῦ εἴσαστε, μάς εἶπε. Εἴμαστε ἀπό τίς Μηλιές καί συστηθήκαμε. Κι ἐγώ εἶμαι ἀπό τίς Μηλιές, μάς εἶπε. Ἐσύ τίνος εἶσαι, μέ ρώτησε. Εἶμαι τοῦ Νικολάκη τοῦ Κασκαντίρη. Βρήκαμε τή συγγένεια. Παιδάκι μου, μοῦ εἶπε, ἐσύ μοιάζεις τοῦ παππούλη σου τοῦ Δημάκη.

Τό Λάλα, σάν Ἑλληνικό χριστιανικό χωριό, κάνει τήν ἐμφάνισή του ἱστορικά γιά πρώτη φορά 14 χρόνια μετά τήν ἀναχώρηση τῶν Λαλαίων Τουρκαλβανῶν ἀπό ἐκεῖ. Τό 1835 τό Λάλα ἀνήκε στό Δῆμο Κλαδέου καί εἶχε 82 κατοίκους. Τά ἄλλα χωριά τοῦ ἴδιου Δήμου ἦσαν: Ὁ Κλαδέος, ἡ Νεμούτα, ἡ Ντάρντιζα, τό Πόθου, πού εἶχε 50 κατοίκους, τό Λάσδικα, πού εἶχε 41 κατοίκους, τό Δούκα, πού εἶχε 325 κατοίκους, οἱ Μηλιές, πού εἶχε 101 κατοίκους.

Μοῦ γράφεις ἀγαπητέ Γιῶργο καί γιά τόν Σύλλογο. Ἐγώ τόν Σύλλογο τόν
ἀπῶ, ὅπως καί ἐσύ καί κάθε ἀγνός Μηλιώτης. Πικραίνομαι πού ἀκούω καί ἀπό
αὐτούς συμπατριῶτες ὅτι μπῆκε καί ἐκεῖ ὁ κομματισμός. Ὁ κομματισμός δέν ἐνώ-
νει τούς συμπατριῶτες, ἀλλά τούς χωρίζει.

Δέν ἔχω στενές σχέσεις μέ τόν Σύλλογο πέρα ἀπό αὐτή τήν πρόσφατη σχέση
μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἔκδοσης τοῦ βιβλίου μου.

Σέ εὐχαριστῶ καί πάλι γιά τό γράμμα σου.

Εὐχομαι ν᾿αἰσῶς ὑγεία καί ἐσύ καί ἡ οἰκογένειά σου καί καλό Πάσχα.

Μέ ἀγάπη
Πάνος Κασκαντίρης